

Rotlöshet

På köldpinad plåtå av nordanil jag väcktes,
synande syrener som i fimbulvinter täcktes,
vars skareskära ansat all blom.

Där stod jag under himmel hotande att rämna,
bland skuggor som faller utan att lämna,
då dvalodagars dunkel blev min dom.

Dessa vidder har jag kallat mitt hem,
fastän min missväxt framodlats på dem,
då vitsyrens lyster sloknat i grånad.

Här har jag torkat och törstat som den,
vars rötter har stelnat i midvinterjorden,
och snärjts utav snårbuskars slånad.

Länge kan syrensal i slaskrusket stå,
innan kylslagna knoppar slår ut.

En väntan så lång, kan blir längre ändå,
tills den skådar sin solskuggas slut.

Då önskas blott dagar utan molande moln,
och få lyssna till vårvindars tjut.

Jag bryter så upp, från tjälskadad mark,
stiger från snåren för att växa mig stark,
stilla saknad som brinner så hett.

Jag bjuder farväl, du jord stadd i spill,
må uppräckta rötter aldrig synas dig till,
och sol alltid skymtas min slätt.